

KOSTAS G. PANAGÓPOULOS

Mic Pateric
al părintelui
Anania Kousténis

Cuvinte duhovnicești

Traducere din limba greacă
pr. Cătălin Dobri

editura
Σοφία

București

Apoftegmele părintelui Anania Kousténis

Ar fi trebuit să-l fi căutat, să-l fi aflat, să-l fi privit și pe el ca pe Sfântul Paisie Aghioritul, ca pe Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul sau ca pe Sfântul Iacov Tsalikis.

Nu l-am căutat, nu l-am aflat. Ne-am arătat nepăsători și nu am alergat cu nerăbdare să luăm binecuvântarea lui. L-am auzit la radio și l-am urmărit pe internet. Adesea, am admirat de departe numai picăturile izvorului teologiei revărsat în tăcere de sufletul său mare, înțelegând bine că ceva deosebit se întâmplă cu acest om al lui Dumnezeu. Nimeni însă nu a ieșit să spună, cu voce tare, adevărul.

Parcurgând rând cu rând, respirând parcă împreună cu Părintele Anania, ajungi să înțelegi mai profund mărturia cuvintelor sale minunate, insuflate de Dumnezeu, ce se revărsau asemenea unor râuri din gura sa.

Lectură plăcută!

Kostas G. Panagópoulos

Scurtă biografie

Copilul care „păștea” cărți

Părintele Anania Kousténis a fost fiul lui Vasilis și al Diamantieii, niște oameni simpli care se ocupau cu oieritul. A crescut pe lângă turmele din Karkaloú, aproape de Dimitsána¹, având de la Dumnezeu o înclinație spre lectură. De mic copil își lua cu el cărți, pe care le citea pe pajiști, rezemat de pietre, în timp ce păștea oile familiei.

A absolvit gimnaziul în Dimitsána în 1964, Seminarul Teologic din Kalamáta (1964-1966), Facultatea de Teologie a Universității din Atena (1974-1979) și Facultatea de Filosofie din cadrul aceleiași universități (1979-1983).

Cei mai mulți ani ai vieții sale i-a petrecut în Atena, unde era cunoscut drept „ascetul din Exárheia²” sau ca „zăvorâțul” acestui cartier. S-a

---

¹ Sunt două localități din centru Peninsulei Peloponez (*n. trad.*).

² Este vorba despre un cartier din centrul Atenei (*n. trad.*).

nevoit din dragoste față de semeni, pentru împlinirea nevoilor duhovnicești și materiale ale tuturor celor care îl vizitau, mai ales ale oamenilor simpli.

Din 1980 a devenit fiul duhovnicesc al Sfântului Porfirie Kavsokalyvitul, pe care îl vizita și cu care discuta adesea. Îl considera, cu toată sinceritatea, cel mai mare binefăcător al vieții lui. A fost diacon și secretar al Mitropoliei de Dimitsána, din 1971, anul hirotoniei sale, și până în 1979, când a devenit ieromonah. A fost hirotesit arhimandrit în cadrul Mitropoliei de Teba și Leivadeía, iar mai apoi a fost transferat în Arhiepiscopia din Atena, unde a slujit la Biserica Sfântul Andrei, „Anō Petrálona”.

A predicat și a slujit vreme de aproape 40 de ani la „Așezământul Sfântul Nectarie” din Exárxeia, situat pe strada Isaurilor. Omiliile lui erau transmise prin intermediul postului de radio al Bisericii Ortodoxe a Greciei și al Mitropoliei de Pireu. Erau audiate de numeroși ascultători, în cadrul unor emisiuni radiofonice memorabile care au făcut să explodeze indicele de audiență vreme de câteva decenii. Ascultătorii entuziasmați sunau la redacție și solicitau, cu insistență, ca părintele Anania Kousténis să vorbească din nou.

În ziua de 15 mai 2021 a plecat să se bucure alături de Domnul.

În loc de prolog

Fără a intra în detalii, aş dori să menţionez faptul că un membru al unei familii era bolnav de cancer şi se afla în cele din urmă clipe ale sale. Părintele Anania a petrecut o noapte cu el la spital, unde s-a rugat până în zori. Dimineaţa, cel care mai înainte se afla în pragul morţii, s-a făcut cu desăvârşire sănătos.

*† Filotei,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Atenei,
fiul duhovnicesc al părintelui Anania*

Nu suntem singuri.
Deloc singuri.
Cele ce se văd sunt înșelătoare.
Este de ajuns să apăsăm pe butonul
„Credință/Suflet”.
Atunci vom intra în legătură cu Hristos
Însuși,
folosindu-ne de altfel de unde hertziene.

Pr. Anania Kousténis

Nu s-au închis rănile lui Hristos, știți?

„Ne ține în iubitele Sale mâini, pironite pe Cruce, și ne spune: «Ia priviți aici! Priviți și picioarele Mele, priviți și coasta Mea.» Nu s-au închis rănile lui Hristos, știți asta? Nici nu sunt pe cale să se închidă, spun Părinții. Când vom merge la viața cea veșnică, Hristos ne va arăta rănile Sale și ne va spune: «Priviți, cât de mult v-am iubit și cât de mult vă iubesc!» Asta pentru că omul este plăsmuit pentru dragoste și nu poate trăi fără ea. În tot ceea ce facem, dragostea o căutăm. Numai că am apucat pe drumul greșit – iar acesta se numește păcat. Faptul că păcătuiesc înseamnă că greșesc în ceea ce privește scopul, nu îmi ating țelul, «nu nimeresc», cum se zice în popor.”

Hristos este eroul desăvârșit și împlinește tot ceea ce îi lipsește omenirii. Crucea lui Hristos „face toți banii”, ea ne-a deschis porțile Raiului.

S-a coborât să sufere și să ne mântuiască, deși putea să evite asta. Eroul nu evită, se implică, pierde, cheltuiește, jertfește, iar, în final, câștigă. Dacă va fi nevoie, va găsi o nouă cale pentru a-și da chiar și căptușeala hainei, pentru că, oricum, toți banii Lui i-a dat deja.

Părintele Anania era un astfel de viteaz. Părintele era neiuibitor de bani, milostiv în adevăratul sens al cuvântului. I-a împrumutat mereu pe ceilalți, ca și cum ar fi fost o bancă vie. Purta rasă, vorbea harismatic, avea barba și părul albe.

„Nu am mai cunoscut vreodată un astfel de om”, mărturisește părintele Siluan Ioannou, împreună-slujitor cu dânsul la parohie, un ajutor binecuvântat, însoțitorul lui vreme de mulți ani, fiu duhovnicesc și colaborator apropiat al bătrânului. „Își primea salariul, iar în două zile nu mai avea nimic. Cerceta mult să vadă cine are nevoie. Ne învăța să ne gândim bine mai întâi, să vedem cine are cu adevărat nevoie, cine are urgentă nevoie, care casă «arde» și trebuie stinsă cu apa milosteniei. Avea o rasă și un anteriu, o dulamă și un singur culion. La un moment dat, niște fii duhovnicești s-au gândit să-i facă un alt culion. Niciodată nu l-a purtat.”

Era un boier în *a da*, nu în *a da cu zgârcenie*; în *a lua câte puțin*, numai din politețe, să se vadă că ia și el, ca astfel noi să nu-l considerăm un mare sfânt.

Era, de asemenea, un arhonte al dragostei de semeni: „Să nu-i faci un asemenea rău, spunea, dă tot! Nu te zgârci! Dumnezeu ți-a dat de toate ca să le împarți și celor din jur și, astfel, să-ți revină ție, în așa fel încât lumea să se preschimbe într-o realitate plină de dragoste.”

Veacul dragostei provocatoare a lui Dumnezeu

„Omul care suferă numai cu dragoste se vindecă. Acesta este și motivul pentru care S-a răstignit Domnul. Altfel, nu se vindecă. Să nu te apuci să-l mustri. Nu vei rezolva nimic. *Okay*-ul lui îl primești când îl iubești. Ce se întâmplă atunci? Se eliberează. Cum s-a eliberat tâlharul. S-a eliberat pe cruce, deoarece a auzit cuvintele lui Hristos: «Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!» Așadar, ce sunt acestea? Sunt cuvinte mari, sunt cuvinte serioase. Tâlharul a auzit și a fost mișcat.” Tâlharul era răpus nu numai de piroanele crucii, ci și de viața lui de mai înainte, la fel cum este răpusă atâta lume, „deoarece ne obosește răul, ne obosește cel rău, ne obosește fărădelegea”. Vremea se sfârșește, „ajungem la final”, spunea părintele Anania, „cum a ajuns împăratul și prorocul David, spunând: «Sufletul meu n-a vrut să se mângâie.» Nici măcar nu vrem să fim mângâiați! În nici un fel!”

Se umple sticla și curge în bucătărie, curge pe podea, pe hol, ajunge în sufragerie, la canapeaua pe care se întinde omul să se uite la televizor. Când se termină programul, închide obloanele și nu vede că s-a scurs apa. „Mulți dintre semenii noștri ce fac?“, întreba bătrânul. „«Vreau ca seara, când merg să duc gunoiul, să mă arunc și pe mine la gunoi, să termin odată...» Ați auzit astfel de gânduri? Am auzit și noi. Toți le auzim.” Suntem oboșiți de noi înșine atât de mult și atât de dur, încât, având în vedere în ce hal am ajuns, schimbăm pur și simplu canalul. „De aceea, unde s-a înmulțit păcatul a prisosit harul. Veacul acesta este veacul lui Dumnezeu, veacul Bisericii, veacul pocăinței.” Părintele Anania Kousténis spunea magistral că este *veacul dragostei provocatoare a lui Dumnezeu*. Mulți se vor întoarce, și deja se întorc, deoarece, într-un fel sau altul „toți vrem o îmbrățișare. Toți tânjim după o îmbrățișare. Această îmbrățișare este a lui Hristos, pe care ne-o pregătește la răspântiile și în impasurile vieții noastre, și așteaptă. Atunci, dezamăgiți de toți și de toate, inclusiv de sinele nostru egoist, cădem în brațele lui Dumnezeu, cel puțin cei bine intenționați. Cădem fără condiții și fără limite”.